

[Erik Eriksen.]

her, synes jeg, adskillige gode og frugtbare tanker, som vistnok må tages op til nærmere overvejelse. Det væsentlige for mig er imidlertid, at etkammeret kan komme til at virke således, som det var tænkt.

Jeg har nogle ganske få ord om samlings saglige og politiske resultater. At gå i enkeltheder kan der slet ikke blive tale om; det er der heller ingen grund til.

Vi har for ganske nylig drøftet skatteproblemer, bolig- og husleje problemer, sociale forhold o. s. v., og i går havde vi en debat om den udenrigspolitiske situation, men jeg synes ikke, regeringens lovresultater er imponerende. På de største og mest afgørende områder har regeringen ikke formået at samle almindelig tilslutning, og det er med stor tilfredshed, jeg i dag kan konstatere, at i alle hovedtræk har de to tidligere regeringspartier også som opposition været enige. Jeg tillægger dette meget stor betydning. Jeg har naturligvis også bemærket mig den forskel, der, alt taget i betragtning, har manifesteret sig mellem socialdemokrater og ikke-socialdemokrater. Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) talte om myten om den liberale front. Hvis det ærede medlem vil tale myter eller mytologi, vil det i mere end een henseende være rigtigt at henvende sig til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre); det vil være naturligt også udfra det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre)s grundtvigske livssyn. Hvis det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) vil fortsætte ad de baner og i den tankegang, ville jeg egentlig gerne have lov til at sidde i en krog og lytte til, hvad de to ærede medlemmer kan komme til.

Ser jeg på den højtærede statsministers åbningstale, spændende fra håndskrifter til Island over trustlovgivning til boliglovgivning og skattereformer o. s. v., og så på resultaterne i dag, ja, så kan jeg sige som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), at det taler for sig selv. Det skal jeg lade ligge. Jeg skal heller ikke fremdrage nogen af de højtærede ministre enkeltvis.

Der er i det hele taget kun et enkelt spørgsmål, jeg vil nævne her, og det er den snart herostratisk berømte lægestrid i Klaksvig på Færøerne. Jeg vil gerne ved denne lejlighed bede den højtærede statsminister give tinget besked om regeringens syn på

denne sag og om, hvad det egentlig er regeringen har lovet eller ikke lovet det færøske landsstyre. Den højtærede indenrigs- og boligminister har jo overfor finansudvalget afgivet en erklæring, hvortil den højtærede statsminister føjede — det er et citat —:

„Regeringen vil være villig til indenfor rimelige grænser at yde landsstyret den hjælp, det måtte ønske, for at opnå en løsning af sagen på lovligt grundlag.“

Derefter blev det meddelt offentligheden, at statsministeren havde modtaget en henvendelse fra det færøske landsstyre om at bringe denne sag ud af verden og gøre det på en værdig og retfærdig måde. Der afholdtes så et stort møde ovre i statsministeriet, hvori deltog, såvidt jeg er orienteret, repræsentanter for landsstyret, lagtinget og lægernes organisation. Jeg tror nok, vi var flere, som derefter regnede med, at den genstridige læge nu blev fjernet. Det skete ikke. I stedet for kom der gennem Ritzau en erklæring, som jeg og adskillige andre ikke forstod. Det hed i erklæringen, at statsministeren, da alle muligheder for konflikts løsning ikke kunne anses for udtømt, havde opfordret de færøske repræsentanter til at gøre et alvorligt forsøg på selv at løse sagen, men hertil føjedes så en meddelelse om, at statsministeren vil sende en uvildig og kyndig mand til Færøerne for at undersøge sagen og give en redegørelse for sagens juridiske og faktiske omstændigheder.

Jeg vil gerne sige, at jeg tvivler på, at dette er klogt. Er sagen ikke godt nok oplyst? Det vil jeg tro. Da den forrige regering trådte tilbage, forelå der i statsministeriet et helt lille bjerg af indberetninger, udtalelser og erklæringer, og jeg vil tro, at bunken siden er vokset betydeligt. Derfor vil jeg gerne vide, hvad det egentlig er statsministeren vil have undersøgt. Jeg må gå ud fra, at den højtærede statsminister nærer tillid til sine embedsmænds uvildighed og kyndighed, og det er derfor, jeg spørger.

Må jeg videre sige, at den forrige regering lovede det færøske landsstyre al den hjælp, det måtte ønske for at sikre sig ro og orden i Klaksvig. For ikke at belaste forholdet mellem Færøerne og den øvrige del af riget veg landsstyret i sommeren 1953 imidlertid tilbage for at begære politihjælp. Jeg forstod landsstyret dengang, og jeg forstår, hvis regeringen ønsker enhver mulighed prøvet,